

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Λουκ. 18,9).

Εἶναι ὄντως ἀπαράμιλλος καὶ ἀμίμητος ὁ Κύριός μας εἰς τὰς παραβολὰς του καὶ εὐλόγως καθ' ὃ Θεάνθρωπος. Μία ἐκ τῶν παραστατικωτέρων καὶ ἐξοχωτέρων παραβολῶν του εἶναι καὶ ἡ τῆς παρούσης Κυριακῆς. Ὁ Κύριός μας συνήθως ὠμίλει διὰ παραβολῶν ἤτοι δι' ἀλληγορικῶν διηγημάτων δι' ὧν ἄλλα ἔλεγε καὶ ἄλλα ἠγνῶναι ἵνα εὐκόλως γίνωνται ἀντιληπταὶ καὶ αἱ ὑψηλότεραι καὶ δυσκολώτεραι διδασκαλίαι του καὶ ἵνα δυσκόλως ἢ μᾶλλον μηδὲν λησμονοῦνται. Οὕτω καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ παραβολῇ θαυμασίως ἐξεικονίζει τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τὰ ὀλέθρια τῆς ὑπερηφάνειας ἀποτελέσματα. Δι' ὀλίγων λέξεων μᾶς παριστᾷ πόσον πολῦτιμος εἶναι ἡ ταπεινώσις καὶ πῶς πρόκειται νὰ γίνηται ἡ προσευχή μας ἵνα εἶναι εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῦ Κυρίου. Ὁ Φαρισαῖος ἦτο ἀσυγκρίτως ἠθικώτερος τοῦ Τελῶνου ἀλλ' ὅλα ἐπῆγαν χαμένα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀλογίστου ἐγωϊσμοῦ του. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν λέγει ἡ Γραφή. Ἡ ταπεινώσις, ἡ πτωχεῖα τοῦ πνεύματος, τὸ γινῶθαι σαυτὸν εἶναι ἄρραγές βραχῶδες θεμέλιον πάσης ἀρετῆς τούναντίον δὲ ἡ ὑπερηφάνεια.... Ἡ ταπεινώσις εἶναι ἡ λυδία λίθος τῆς ἠθικῆς παντὸς ἀνθρώπου ἀξίας. Καθὼς καὶ τὰ δένδρα καὶ αἱ οἰκίαι ἐπὶ τοσοῦτον ὑψοῦνται καὶ εἶναι στερεὰ ὅσον βαθύτεραι εἶναι αἱ ρίζαι καὶ τὰ θεμέλια οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅσῳ περισσότερον ταπεινοῦται τόσῳ μᾶλλον ὑψοῦται.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

(Λουκ. 15,11).

Διὰ τῆς θαυμασίας παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου ἀριστοτεχνικώτατα ὁ Κύριος διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων ζωγραφίζει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς ἣν φθάνει πᾶς ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ παρασυρόμενος πρὸς τὴν διαφθοράν, καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ μέγιστα καὶ σωτηριώδη τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας ἀποτελέσματα καὶ τὸ ἄπειρον πέλαιος τοῦ θείου ἐλέους. Ὁ Πατὴρ τῆς παραβολῆς συμβολίζει τὸν Θεόν. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἤδη τοὺς εὐσεβόφρονας κατὰ τύπους. Ὁ Ἄσωτος υἱὸς τοὺς Εἰδωλολάτραις καὶ ἤδη τοὺς ἐν ἁμαρτίαις ζῶντας. Ἡ πατρικὴ περιουσία τὰ διάφορα τοῦ Θεοῦ δῶρα (φυσικά, ἠθικά, διανοητικά, ὑλικά κλπ.). Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ἀσώτου τὴν ἀνταρσίαν τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὁ Κύριος τῆς μακρυνῆς χώρας καὶ οἱ χοῖροι τοὺς δαίμονας. Τὰ κεράτια τὰ ψυχικά πάθη ἅτινα δὲν χορταίνουσι ποτὲ καὶ τὰ ὁποῖα φαίνονται κατ' ἀρχὰς εὐχάριστα ἀλλὰ κατόπιν.... Ἡ ἐπιστροφή τὴν μετάνοιαν. Τὰ νέα ἐνδύματα τὰ νέα τοῦ Θεοῦ δῶρα μετὰ τὴν μετάνοιαν. Ὁ ἄρραβὸν τὴν προϋπόθεσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μόσχος ὁ σιτευτὸς τὸν θυσιασθέντα καὶ διαρκῶς κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀναιμάκτως θυσιαζόμενον Χριστόν. Ὁ φθόνος τοῦ πρεσβυτέρου τὸν φθόνον τῶν Ἰουδαίων πρὸς τοὺς εἰδωλολάτραις διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ αὐτῶν καὶ ἡ ἄγνησις τῶν ἵνα φάγουσι ἀπὸ τῶν Μόσχων ἤτοι νὰ πιστεύσουσι εἰς τὸν Χριστόν. Ἡμεῖς πρὸς ποῖον ὁμοιάζομεν;

**ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ
ΑΙ ΦΡΟΝΙΜΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ**

Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη διὰ νὰ εἶναι ἡ σύντροφος καὶ βοηθὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ βίῳ. Εἶναι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἡ βασίλισσα τοῦ οἴκου καὶ ἡ διευθύντρια τοῦ οἰκιακοῦ θησαυροῦ, ὀλίγου ἢ πολλοῦ, ἀφθόγου ἢ πτωχικοῦ. Εἰς χεῖρας τῆς δὲ εἶναι ἐμπειπιστευμένη ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Διὰ τῆς φρονήσεώς τῆς θέλει εὐημερήσῃ ὁ οἶκος, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς δυσκολώτερας περιστάσεις—ὅπως διὰ τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς θέλει καταστραφῇ καὶ ἢ μᾶλλον εὐημεροῦσα οἰκογένεια. Διὰ τοῦτο ὁ παροιμιστὴς λέγει: «Αἱ φρόνιμοι γυναῖκες οἰκοδομοῦσι τὸν οἶκον αὐτῶν, ἢ δὲ ἀφρων καταρπύει αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν τῆς». (Παροιμιῶν κεφ'. 18' 1). Αἱ φρόνιμοι γυναῖκες, αἱ ἀπομακρύνουσαι ἀπὸ τῶν οἰκῶν τῶν τὴν σπατάλην, αἱ συνδυάζουσαι τὴν οἰκονομίαν μετὰ τῆς φιλοκαλίας, αἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ὄχι εἰς τὰς ἐπιδείξεις, εἰς τὴν στοργὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν φιλαρέσκειαν, αἱ ἀνακουφίζου-

σαι τὸν σύζυγον ἀπὸ τοῦ καθημερινοῦ κόπου καὶ τὰς κοινωνικὰς πικρίας διὰ τῶν φαιδρῶν καὶ θελκτικῶν τρόπων τῶν, αἱ γνωρίζουσαι πῶς νὰ ἀναβρέψωσι τὰ τέκνα τῶν διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἀρετῆς τῶν, αἱ πληροῦσαι τὸν οἶκον εὐτυχίας διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς παρουσίας τῶν, αἱ ἐργατικά καὶ τίμια, αἱ ἐπιβλέπουσαι τὸ μαγεῖον καὶ γνωρίζουσαι τοὺς θησαυροὺς ἢ τὴν πτωχείαν τῶν ἐριμαρῶν τοῦ οἴκου τῶν, αἱ ὀλιγόλογοι καὶ προβλεπτικά, αἱ εὐχαριστούμεναι ἀπὸ τὰ παρόντα, αἱ οἰκοκυραὶ καὶ μὴ περιεργόμεναι τὰς οἰκίας διὰ νὰ καταλαῶσι καὶ φλυαρῶσιν, αἱ ἀληθεῖς δηλοῦντι οἰκοκυραὶ, αὐταὶ τῷ ὄντι «οἰκοδομοῦσι τὸν οἶκον αὐτῶν»—δημιουργοῦσι δηλαδὴ τὴν ἠθικὴν καὶ ὀλικὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας τῶν. Ἐν ᾧ τούναντίον ἢ σπάταλος γυνὴ ἢ ἀγαπῶσα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἐπιδείξεις, ἢ τρέχουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀφύουσα τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τῆς καὶ τὸν οἶκον τῆς ἀνευ τῶν περιποιήσεων τῆς στοργῆς τῆς, ἢ δαρυνομένη τὴν ἐργασίαν καὶ ἀγαπῶσα τὰς φλυαρίας, ἢ ἐγκαταλείπουσα ἀνεπιβλέπτους τοὺς θησαυροὺς τοῦ